

UKRAINIAN LABOR NEWS
 PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.
 Subscription per year \$4.00
 Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ
 газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.
 Видів Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українськй Робітничій Дому, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.
 Передплата на рік \$4.00
 Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
 Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.
 Редакція за оголошення не відповідає.

СОЦІАЛ-ДЕМОКРАТИЗМ І УГОВОРСТВО ПОКАЗУЮТЬ СВОЇ ГНИЛІ РОГИ

Редакція нашої газети отримала із Содбори, Ont., спеціальну телеграму від фінляндської газети "Вапаус", з 8 квітня, яку ми ніше наводимо. Ось вона повністю:

"Соціал-фашизм підняв свою голову в Содборі у відділі Фінляндської Організації. Содборський відділ Фінляндської Організації зібрався вчора вечером для обговорення участі в демонстрації 15 квітня. Елементи правого крила, зокрема ті, що закрилися в кооперативі, приготувалися до атаки проти політики класової боротьби, що її провадить Фінляндська Організація. На зборі піднято питання статті про демонстрацію 15 квітня в Содборі, що її вислано до фінляндської соціал-фашистської газети в Зауочених Державах. Зміст статті був проти демонстрації й проти "Вапаусу".

Замість засудити цю статтю, збори її затвердили 29 голосами проти 23. Провідник Фінляндської Організації Тенгуен, при підтримці Луото, який є партійним членом, виявив себе запеклим соціал-демократом, заперечивши радикалізм робітництва, стави в опозиції до демонстрації взагалі, які не приносять користі робітникам. Вони пропонують тільки провадження освітньої роботи між англійськими робітниками. Промова Тенгуена виявила найбільш богузаний легалізм. Він заявляв членство можливим втраченим лаянсу на будино, якщо організація візьме участь в демонстрації.

Все це є наслідок довголітньої соціал-демократичної політики у содборськй відділі Фінляндської Організації, яка відлучила пролетарські елементи від своїх радів. Газета "Вапаус" закликає Центральний Виконавчий Комітет, як і всі відділи Фінляндської Організації виміститися в справу содборського відділу, щоб спрямувати його назад на шлях пролетарської класової боротьби. Нехай масові організації радикальних українських робітників в Содборі звернуть увагу на це положення в їхній братній фінляндській організації.

Хоч повища телеграма говорить сама за себе, то проте не один робітник, прочитавши її, питає: Що сталося? Чому фінляндські робітники, члени революційної організації, а між ними навіть деякі члени партії, заняли таке становище? Відповідь на це буде одна: "Приятель пізнається в біді" — каже пословиця. Ми її перефразуємо: "Революціонер пізнається в боротьбі".

Історія правоохильного вияву в содборськй відділі Фінляндської Організації не нова. Вона тягнеться там вже два роки. Вона виявила себе минулого року, коли обговорювалося питання страйку в нікельових копальнях, а зараз це яркіше виявила себе, коли поставлено питання про участь в класовій боротьбі канадського робітництва за державне забезпечення від безробіття. Характерне одно: проти класової боротьби заявлялися головню ті, що позасідали в кооперативі, що відірвалися від робітництва, головню від боротьби безробітних, від тих, що голодують, що борються за кусок хліба, яким поліція клобами розбиває голови. Для цих кооператорів безробіття не існує, вони не визнають радикалізації робітничих мас, класова боротьба — це перешкода їхньому бізнесові. Вони воліли б тиженку соціал-демократичну "освітню" роботу — з тавцями, музикою, хвартушковою забавою. Коли ж під тгарем сучасного положення робітництво ставить перед ними вимоги активної участі в класовій боротьбі, то вони шукають захисту у соціал-фашистській пресі. Порівняйте це з тими українськими "бувшими комуністами", що втікаючи з рядів наших робітничих організацій, шукають собі захисту на шпальтах "Укр. Голосу" та інших контрреволюційних шмат, в пловатих пашквілях та брехнях на нашй організації та їхній провід.

Коли пишемо про положення у відділі Фінляндської Організації в Содборі, то зовсім не закриваємо очей і на подібні прояви, хоч в менших розмірах і у децю відмінній формі, в інших місцевостях і не тільки у Ф. О., але й в українських масових організаціях. Ось, наприклад, допусувач до "УРВ" з Медичин Гет повідомляв, що при обговорюванні справи збирання підписів під законопроектом ВЮЛ один член наших організацій не тільки сам відмовився підписати, але ще й інших відмовляв, мотивуючи, що 25 доларів платні для робітника тижнево впаде великим тгарем на тих робітників, що платять податки і т. ін. Можливо, що цьому робітникові не розсієнено як слід значіння цього законопроекту, хоч він, як член наших організацій, повинен читати нашу пресу й з неї довідатися про все, як слід. Але робкор повідомляв, що цей робітник насправді має яксь шері в якійсь капіталістичній компанії, тому живе він іншим духом. Коли це так, то того "іншого духу" в наших організаціях не потрібно. У наших організаціях повинен бути тільки один дух — це бойовий дух класової боротьби за визвіл трудящих з капіталістичного визиску.

Нашим завданням повинню бути: попровадити широку розсієнюючу кампанію в масових організаціях про економічну кризу, безробіття й боротьбу з ними. Ми творили організації не для розвірки, але для боротьби за робітничі справи. І в нинішній період економічної кризи, класових боів мільйонів робітництва за працю, за право на життя, проти знижки заробітної платні — нашй організації повинні йти в передових лавах цих боів. Хто втікає від цих боів, хто старється відтягати організації від цієї боротьби, того, як що він малосвідомий, але чесний робітник, треба переконувати, що він помиляється. Хто не визнає нинішнього положення і, обороняючи свої шкурницькі інтереси, звязується із соціал-фашистами, обороняє їхнє становище, опліскує їхні промови — того треба демаскувати перед робітництвом, тому не місце в робітничих рядах.

Ми кличемо наших українських товаришів в Содборі до-

помогти передовим фінляндським товаришам нашої братньої організації перемогти соціал-угорство в їхніх рядах і зробити содборський відділ Ф. О. бойовим засобом організування фінляндських робітників під прапором класової боротьби канадського робітництва.

ЧЕРВОНИЙ КИТАЙ ПЕРЕМАГАЄ

Відтоді, як Чан Кай-Ши оголосив "місяць винищення червоних", минуло вже місяців із п'ять. Проте червоних не тільки не винищено, а й навпаки: китайська Червона армія переможно наступає в різних районах, завдаючи нанкінському війську чимраз дошкульніших ударів та поразок. Дедалі частіше цілі частини білих переходять до червоного війська, дедалі більше його міцта територія радянської влади.

Боротьба точиться переважно в п'ятьох провінціях південного та середнього Китаю: у Гонані, Гобей, Цзянсі, Фуцзяні та Квантуні. Сюди Чан Кай-Ши кинув понад 20 дивізій війська та кількадесять бомбометів. Заразом мобілізовано поліцію в містах та поміщицьку варжу на селі, що й собі мають допомагати нанкінським пайманцям "нищити червоних". З другого боку, червоного війська майже скрізь менше. Приміром, у Гонані та Цзянсі сили червоних, за повідомленням "Норт Чайна Дейлі Нюс", становлять 100,000 осіб, тоді як нанкінців там зосереджено понад 200,000. До того ж нанкінське військо краще озброєне. Проте воно весь час зазнає великих поразок.

За останніми відомостями, червоні загони успішно наступають на головний залізничний магістралі Бейпін-Ганков. На південній ділянці вони перетяли сполучення, і, як сповіщає японське агентство, вже загрожують Ганкові. Виряджене до цього району нанкінське військо неспроможне боротися з ними, і Чан Кай-Ши вже виряджає на підмогу ще дві дивізії. Але навряд чи ці "героїчні" заходи врятують його.

Невдуча Чан Кай-Ши визнають навіть його високі протектори-імперіалістичні хижакі. Попри галасливі звіти нанкін-

ських штабів про "перемоги над червоними" видавана в Китаї преса імперіалістів день-у-день бе на сполох. Вона подає звіти з фронту під тривожними заголовками: "Нікого успіху в операціях проти комуністів у Цзянсі", "Червона небезпека більше", "Через цензуру для преси ми мало знаємо про те, що діється за лінією фронту. Але відомо тфке: дарма що виряджені великі військові сили, проте майже половину провінції Гонан здобули комуністи... Успіхів досі майже не видно"... Зрозуміло, що цим лементом імперіалісти хочуть тільки підбити ката китайської революції на це енергійніший наступ проти червоних. Заразом вони дають йому наздогад, що потрібна інтервенція чужоземних держав, які завжди можуть допомогти своїми канонірами.

Але й це ні до чого. Єдиний "успіх", що ним може пишатися Чан Кай-Ши, це — масові страти червоних командирів і комуністів та взагалі загострення білого терору проти дедалі ширшого революційного руху. Але це аж ніяк не збільшує безздатності нанкінського війська. Навіть один із Чанових агентів, командир 5 бригади білих, мусів визнати неспроможність нанкінського війська боротися проти червоних.

Перевага китайської Червоної армії є в тому, що вона — збройна сила революції, за якою стоять мільйони робітників та селян, що борються за цілковите визволення з ярма "ридиків" та чужоземних визискувачів і гнобителів. Спираючись на ці мільйони та разом з ними китайська Червона армія остаточно переможе всіх класових ворогів і забезпечить тріумф радянського Китаю.

ЯК ПРОЛЕТАРІЯТ ХОРОНИТЬ СВОЇХ РЕВОЛЮЦІЙНИХ БОРЦІВ

21 березня в Гамбурзі відбувся похорон комуністичного депутата гамбурзького муніципалітету тов. Генінга, якого забив фашисти. Похорон перетворився на величезну бойову демонстрацію трудящих мас Гамбургу.

Після похорону між демонстрантами і поліцією стався велика сутичка. Великий загін поліції напад на колону робітників, що йшли з кладовища, й почав на них стріляти. Пострілом у голову забито одного робітника. Багатьох тяжко поранено.

Трудяща людність Гамбургу дуже обурена з кровавого поліційного терору. Усі тої думки, що сутичку з поліцією організовано спровокували.

Соціал-демократичній начальниці гамбурзької поліції Шанфельдер заборонив жалобний похід демонстрації прохидити робітничими районами міста. Проте ще задовго до призначеного для походу часу всі вулиці того району, звідки повинен був вирушити жалобний похід, заповнили тисячі робітників. Коли жалобний похід вирушив до кладовища, до нього приєднались десятки тисяч людей. Незчисленні маси заповнили, крім того, щільними лавами пішоходи, якими проходила жалобна демонстрація.

За труною Генінга йшли делегації ЦК німецької компартії, багатьох партійних районних організацій, 37 делегацій від

Всі, що підписали законопроект Воркерс Юніті Ліг, демонструйте на 15 квітня!

ЗМІЦНІТЬ ФРОНТ БОРОТЬБИ РОБІТНИКІВ ПРОТИ ГОЛОДУ! — ГЕТЬ ЛЕЙБОРИТСЬКИХ ЗРАДНИКІВ, АГЕНТІВ КАПІТАЛІЗМУ! — БУДУТЬЕ ВСЕКРАЄВЕ ТОВАРИСТВО БЕЗРОБІТНИХ І ДОПОМАГАЙТЕ ЇХНІ БОРОТЬБИ ЗА НЕГІЯНУ ДОПОМОГУ!

Боротьба проти безробіття, це боротьба робітничої класи за життя — за життя в нелюдській жорстокій системі, що потребує робітничої праці і енергії тільки тоді, коли може тягнути з неї зиски. Перед війною, в часі криз, індустріальна армія безробітних зростала швидко в часі сезонної і індустріальної флюктуації праці, але від часу війни вона стала постійним проявом в кожній капіталістичній країні, досягаючи нечуваного числа від двадцять до двадцять два мільйони людей. Є це вимовне, хоч трішки, свідчення про те, що треба похоронити брутальну і холонокровну систему визиску.

Ключ Бенетового консервативного уряду, що "Канада перша" відзеркалилася в безробіттю і вигодолюванню. Триста п'ятьдесят тисяч безробітних, це приблизно кожний четвертий робітник засуджений на виконання на індустріальну купу покидьків. Не можна усунути приміраючих з голоду тисячів робітників Канади на задній плян або нагодувати їх демагогією Бенета, або гарними промовами Кінга. Крім 350,000 безробітних є ще тисячі робітників, яким знижено заробітну платню до рівня голодування, яким дано працю тільки на короткий час, або для яких встановлено нагілку на працю, щоб тільки втримати нормальний урівень доходу для їхніх визискувачів. Наша мета є "Канада перша" на демонстрації 15 квітня, а наша шль є переконати уряд Бенета-та його лейборитських агентів, що безробітні Канади не дадуться вигодолювати себе покірно.

Від започаткування кампанії Воркерс Юніті Ліг за безплатним державним забезпеченням від безробіття, що її проводиться з небувалым досі в канадійському робітництві й незможного фермерства підйомом, соціал-демократичні партії взялися також до збирання підписів на листі, але їхній проект має в собі платне робіт-

ками забезпечення та глибоку журбу над капіталістичною класою. "Безплатне забезпечення?" — верещать вони — "це ж утопія й може зявитися тільки в думці комуністів". Вони так журяться тою класою, якій вони служать, що вони засуджують демонстрації, як перешкоду рухові на вулицях. Так само як їхні пани, вони воліють заспокоювати голодних робітників обіцянками, тримати їх на боці з очей, де страшно зявність голодування та зявність спокійного життя пани не є можливим, ані лагідне терпіння голоду не є ознакою відваги. Це зроблять вони масовими виступами на вулицях 15 квітня, як всекраєвою підтримкою делегації ВЮЛ до Оттави для доручення законопроекту.

Демонстрації 15 квітня повинні ставити своїм завданням будування Всекраєвого Товариства Безробітних і створення цілої низки місцевих Рад Безробітних, що провадять боротьбу за допомогу. ВТБ мусить будуватися на цій задачі, що безробітні можуть жити тільки, як будуть боротися за життя. Для успішного ведення оцієї боротьби їх сили мусять постійно збільшуватися. Оставати далше голодом без протесту серед великих засобів поживи було б виявом незнання, розпнуки, або богузтва, з однокою альтернативою — боротися.

На демонстрації 15 квітня не треба дивитися як на боротьбу виключно безробітних. Це є боротьба цілої робітничої класи. І ці, що в "бредлайнах" й ті, що прогнано їх з них "ощадною" адміністрацією й ті, що в фабриках, яким обкороено зарплату до крайности і над якими є нагілка праці (спід-ап) та переслідування, що завтра й вони можуть попасти в армію капіталістичного вигодолювання під фабричними ворітьми — для всіх них

залишається тільки боротьба. Кампанія ВЮЛ за підписами і демонстрації 15 квітня — це справа цілої робітничої класи і в цій кампанії повинні взяти участь ті робітники, які працюють і підтримати безробітних в їхній боротьбі за існування. Не звертайте уваги на денунціяції буржуазних політиків та їхніх "робітничих" підлизнів. Це є їхнє завдання відтягати на бік зростаючий опір робітників до систематичного вигодолювання та зявності їх в саїпу вулицю, де вони стали б жертвою зубожности і добродинного шахрайства.

Щоб доставити делегацію ВЮЛ і безробітних з найдалших околиць Канади до Оттави немає "спеціальних потягів", як це є для буржуазних представників. Але вони відстануться туди помімо того, бо їх поведе туди та сила, якої не можуть зрозуміти і збагнути Бенети, Мури, Робертсоні. Подорожуючи тгаровими потягами, трюками, піхотою і іншими способами, делегація із всіх провінцій Канади прибуде 15 квітня до Оттави і вручить того дня федеральному урядові згаданій законопроект. Того таки дня відбудеться конференція в Оттаві і наслідки старань делегації зателеграфуються до кожної секції ВЮЛ по цілій Канаді.

В міжчасі до 15 квітня треба зробити все можливе, щоб повести боротьбу за державне забезпечення від безробіття. Кожний робітник, що підписав листу, повинен бути втягнений до демонстрації.

Вперед до 15 квітня!

- За державне забезпечення від безробіття!
- За 7-годинний день праці і 5-денний тиждень!
- За гарантований робітничий тиждень з мінімальною 25-доларовою платнею!
- Це є боротьба цілої робітничої класи. Боріться — не голодуйте!

Секретар Всекраєвої Екзекутиви ВЮЛ.

ПРОВОКАЦІЙНА ГРА НАВКОЛО СПРАВИ ПОЛЯНСЬКОГО У ВАРШАВІ

У польській пресі опубліковано винувальний висновок у справі про замах Полянского в квітні 1930 року на радянське повпредство у Варшаві.

Винувальний висновок висвітлює цю справу, як індивідуальний акт Полянского, що найпримитивнішими технічними засобами зробив пекельну машину й сам спустив її в димар будинку радянського повпредства. Справу має розглядати окружний суд.

Винувальний акт характеризує Полянского, як "ворога більшовизму" й відзначає, що вороже ставлення Полянского до радянської влади почалося

1924 року. До цього він ніби був "прихильник комунізму" й навіть "співробітничав з радянською владою, користавшись з її підтримки".

Після світової війни Полянский ніби був "ідейним комуністом" і за "комуністичну діяльність його вислано з Австрії, Угорщини, Юго-славії та Румунії".

Судовому слідчому Полянский заявив, що він за винною себе не визнає, але визнає факт організації ним замаху на радянське повпредство.

Винувальний висновок квадіфікує дію підсудного, як задо радянської влади почалося

Уривок із статті в "Правді" з приводу акту обвинувачування атенатчиків на радянське посольство у Варшаві.

З приводу опублікованого винувального висновку в справі Полянского "Правда" в статті під заголовком "Білийми нитками шито" пише, що цей винувальний висновок якраз відбиває ту провокаційну гру, яку польська влада розпочала навколо цієї справи. Слідчий матеріал складено так, щоб підкреслити насамперед, як це було й раніше, "індивідуальний" характер замаху, не звязуючи на те, що сам винувальний висновок наводять дані, які впадають в очі, що Полянский діяв у складі організації.

Винувальний висновок підрізав багату увагу приділає технічній організації замаху. Успіхера попередній експертизі набуло, що її зробили польські військові фахівці, умисно винивають "відсталість техніки" замаху. "Старий дріт", тодішній металізм від "уживаного будна", металеві пильники, що її "Полянский придбав на одному з варшавських баззів", які фігурують у винувальному висновку, повинні показати усьому світові, що замах був, мовляв, "несерйозний".

Проте "центром" винувального висновку є біографічні дані про винувального замаху. Полянского змальовують як "ворога більшовизму", що вбачав у більшовизмі "прояв прагнення європей захопити владу над хри-

стіянським світом". Як і слід у таких випадках, Полянский, хоч він родом із Буковини, заявляв, що "він жає Росію за свою батьківщину" й висловлює жає за приводо того, що немає такої організації, яка поставила б собі за завдання "боротьбу з російським комунізмом", організуючи замахи на радянські представництва у різних державах, щоб спровокувати в такий спосіб війну і знищення більшовизму.

— На досвіді процесів Каверді й Войцеховського, — пише далі газета, — можна задуматися стверджувати, що й прокурор і оборона являють усього свого красномовства, щоб суд над винувальним терористичним замахом перенести в площину змалювання замаху, як "боротьби в таборі комуністів", відволікаючи тим самим увагу від тих обставин у Польщі, за яких можуть за побажавного ставлення польської влади організувати терористичні замахи на радянських дипломатичних представників.

Є всі підстави сподіватися, — пише наприкінці "Правда", — що суд над Поляньским вилворі кола Польської терористичної чинду антракційської демонстрації. Натяки в польській урядовій пресі на якісь "викривлення", які Полянский нібито збирається зробити на суді, — стверджують, що це є спроба змалювати саме про таку режисуру цього судового процесу. Робітничий клас й трудящі маси СРСР сприймають як антракційську маніфестацію як прояв солідарности польських урядових кол з тими силами, які післено працюють у справі втягнення Польщі до нової антракційської війни.

Ві — що коротаєтє дні Вашого життя при всяких варстатах праці, як на землі так і в глибоких норах підземелля, пишніть до "Українських Робітничих Вістей" про все те, що з Вами й кругом Вас діється.